

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Radovana Havelce, JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Zdeňka Kühna a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce: **Y. K.**, zastoupeného JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou se sídlem Žitná 45, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 4. 2006, č. j. OAM 428/VL-07-12-2006, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 5. 12. 2007, č. j. 61 Az 49/2006 - 25,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce jako stěžovatel brojí včas podanou kasační stížností proti shora označenému rozsudku Krajského soudu v Ostravě, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 4. 2006. Tímto rozhodnutím byla zamítnuta jeho žádost o udělení azylu jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu). Krajský soud shledal rozhodnutí žalovaného zákonným, neboť dospěl k závěru, že stěžovatel požádal o udělení azylu s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění do ciziny, ačkoli mohl požádat o udělení azylu dříve.

Stěžovatel proti tomu v kasační stížnosti výslovně uvádí, že uplatňuje důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“). Konkrétně pak připouští, že sice byl z České republiky vyhoštěn, soud se však nezabýval důvody, které ho vedly k pobývání na území bez platného víza a nezabýval se ani poslední částí ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu („pokud stěžovatel neprokáže opak“). Stěžovatel v rámci správního řízení neměl možnost „opak prokázat“ nikoli proto, že by neměl relevantní důvody, nýbrž protože o tom nebyl správně poučen. Správní orgán i soud se spokojil s existencí správního vyhoštění, které podle nich automaticky znamená nedůvodnost žádosti o azyl. Stěžovatel rovněž poukazuje na nedostatek rozsudku krajského soudu, z něhož není patrné, co navrhoval žalovaný, ani jak soud hodnotil správní spis. Krajský soud tak nevycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci a jednostranně rozhodl o zamítnutí žaloby. Stěžovatel proto požaduje rozhodnutí krajského soudu zrušit

a věc mu vrátit k dalšímu řízení; rovněž žádá o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný s podanou kasační stížností nesouhlasil a navrhl její zamítnutí, má totiž zato, že postupoval v řízení v souladu se zákonem.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil nezbytnost rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 107 s. ř. s. Dospěl však k závěru, že o něm není třeba rozhodovat tam, kde samo podání kasační stížnosti má odkladný účinek ze zákona (§ 32 odst. 5 zákona o azylu).

Dále se zdejší soud zabýval přípustností kasační stížnosti a shledal, že důvody kasační stížnosti spadající pod § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tedy, že žalovaný nezjistil přesně a úplně skutečný stav věci a stěžovatele nepoučil o tom, že může prokázat opak ve smyslu § 16 odst. 2 zákona o azylu, stěžovatel neuplatnil v řízení o žalobě, ačkoli mu v tom nic nebránilo. Takové námitky jsou pak podle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřipustné a soud se jimi zabývat nemůže.

Přesto však považuje za vhodné zmínit, že je to žadatel o udělení azylu, který je povinen tvrdit všechny rozhodné skutečnosti a žalovaný je pak vyhodnocuje (k tomu viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2005, č. j. 5 Azs 120/2005 - 60, www.nssoud.cz, kde zdejší soud zdůraznil povinnost správního orgánu zjišťovat toliko „*skutečnosti rozhodné pro udělení azylu v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl*“). Nejinak tomu bylo i v daném případě, kdy stěžovatel nepožádal o azyl ihned po příjezdu do České republiky, nýbrž zde od roku 2003 několikrát pobýval na základě povolení k pobytu. O azyl požádal až dne 30. 3. 2006 a v žádosti uvedl, že se na Ukrajinu vrátit nemůže, neboť tam má dluh, a protože dostal správní vyhoštění, žádá o azyl. Tuto skutečnost potvrdil a rozvedl i při pohovoru, kde zdůraznil svoje obtíže se zařizováním víza v České republice. V kontextu těchto skutečností také žalovaný stěžovatelovu žádost posuzoval a nelze mu vyčítat, že jej nepoučoval o postupu podle § 16 odst. 2 zákona o azylu. Podle citovaného ustanovení, ve znění účinném v době rozhodování žalovaného, se jako zjevně nedůvodná „*zamítne i žádost o udělení azylu, je-li z postupu žadatele patrné, že ji podal s cílem vyhnout se brozícímu vyhoštění, vydání nebo předání k trestnímu stíhání do ciziny, ačkoli mohl požádat o udělení azylu dříve, a pokud žadatel neprokáže opak*“. V daném případě ze stěžovatelova postupu bylo jednoznačně patrné, že žádost o udělení azylu podává s cílem vyhnout se vyhoštění z České republiky, přičemž tuto skutečnost také sám stěžovatel potvrdil ve své žádosti. Za takové situace pak není možné, aby prokázal opak ve smyslu poslední věty citovaného ustanovení, i kdyby ho k tomu žalovaný výslovně vyzýval. Navíc nelze přehlédnout fakt, že stěžovatel žádné skutečnosti, které by domněnku žalovaného vyvracely, neuvedl ani v žalobě ani v kasační stížnosti.

Předtím, než mohl Nejvyšší správní soud vážit důvodnost ostatních námitek uplatněných v kasační stížnosti, musel se nejprve zabývat její přijatelností ve smyslu § 104a s. ř. s., tedy otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační

stížnosti ve věcech azylu zdejší soud pro stručnost odkazuje např. na svoje usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, www.nssoud.cz.

Stěžovatel sice výslovně uvádí, že uplatňuje důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) („nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení“) a d) s. ř. s. („nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé“), ve skutečnosti však namítá pouze vady řízení před soudem, které měly zapříčinit nepřezkoumatelnost soudního rozhodnutí.

K otázce nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu se však Nejvyšší správní soud již vyjadřoval ve svých vícero rozhodnutích, např. v rozsudku ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publikovaném pod č. 589/2005 Sb. NSS (tam viz i odkazy na prejudikaturu), v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publikovaném pod č. 133/2004 Sb. NSS (zde soud zdůraznil, že „nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí“) a v neposlední řadě v rozsudku ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, publikovaném pod č. 787/2006 Sb. NSS. Ve světle této judikatury lze jednoznačně konstatovat, že rozhodnutí krajského soudu není nepřezkoumatelné.

Nad rámec uvedeného považuje zdejší soud za vhodné upozornit na § 75 odst. 2 s. ř. s., který krajskému soudu zásadně umožňuje přezkoumávat napadená rozhodnutí pouze v mezích žalobních bodů. Pokud pak stěžovatel v žalobě určité skutečnosti nezpochybnil (což se stalo právě v případě údajného porušení poslední věty § 16 odst. 2 zákona o azylu), krajský soud nemohl pochybit, pokud se jimi nezabýval. Nepřezkoumatelnost rozsudku by zásadně nezpůsobovala ani absence vyjádření žalovaného, eventuelně uvedení čeho se domáhal, ani obecného soudního hodnocení správního spisu. V daném případě navíc tyto skutečnosti odůvodnění napadeného rozsudku obsahuje (viz str. 2 a 3 rozsudku).

Závěrem soud poukazuje na svůj rozsudek ze dne 27. 6. 2005, č. j. 4 Azs 395/2004 - 68, www.nssoud.cz, který plně dopadá na stěžovatelovu situaci. Podle tohoto rozsudku nelze obecné tvrzení o pronásledování, bez prokázání existence takového pronásledování, za situace, kdy se stěžovatel účinně neobrátil se svými problémy na domovské orgány, podřadit pod zákonem vymezené důvody udělení azylu. „Žádost o azyl podaná nikoliv bezprostředně po příjezdu na území České republiky, ale až poté, co byl žadatel zadržen policií a bylo rozhodnuto o jeho správním vyhoštění, svědčí o účelovosti takovéto žádosti“.

Jen pro úplnost je také vhodné upozornit na ustálenou judikaturu zdejšího soudu, která se vztahuje k problémům s věřiteli na Ukrajině (z jejichž vyhrožování má stěžovatel obavu). Azylovou irrelevantnost problémů se soukromými osobami, pokud v azylovém řízení nebyla vyvrácena možnost stěžovatele domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, vyslovil Nejvyšší správní soud např. ve svém rozsudku ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 - 48, ze dne 18. 12. 2003, č. j. 4 Azs 38/2003 - 36, nebo ze dne 19. 2. 2004, č. j. 7 Azs 38/2003 - 37, (všechny dostupné na www.nssoud.cz).

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tak poskytuje dostatečnou odpověď na všechny přípustné námitky podávané v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele a shledal ji proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 3, § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. května 2008

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu